

Sajarah Sing Kasimpèn saka Ayat Patang Puluh — Nomer Nembelas

Bebaya Kapindho – Bagéan Katelu

Jeff Pippenger
2026-06-18

Logika Jones

Logikané Jones bilih malaékat kapisan ing Wahyu patbelas ora bisa dipisahaké saka loro malaékat sabanjuré kuwi temen-temen kukuh. Pangelané marang gandhèngan struktural antarané telung malaékat mau lan para malaékat trompèt pancèn tanpa cacad babar pisan. Penekanane mesthi tumuju marang telung malaékat ing Wahyu patbelas, nanging logika kanggo nerapaké mau minangka “ora bisa dipisahaké,” padha waé sahé tumrap kabèh malaékat sing ndhisiki mau.

Amarga panjenengané mungsuhaké kawigatosan marang telung malaékat ing Wahyu patbelas, panjenengané ora nindakaké logikaé dhéwé tekan kasimpulan pungkasané. Ing pungkasané, logika kang digunakaké kanggo nyambungaké kalasangka bilai kaping lima, kaping enem, lan kaping pitu karo telung malaékat ing Wahyu patbelas, uga kalebu narik garis kalasangka mau nganti bali tekan sing kapisan saka pitu malaékat kalasangka.

Lan aku weruh pitu malaékat kang padha ngadeg ana ing ngarsané Allah; lan marang wong-wong mau diparingi pitu slompret. ... Lan pitu malaékat kang nyekel pitu slompret iku padha nyawisaké awaké kanggo muni. Wahyu 8:2, 6.

Reroncèkan para malaekat iku diwiwiti kanthi para malaekat kalasangka “pitu”, lan runtutan para malaekat ing Kitab Wahyu diwiwiti saka kalasangka kang kapisan nganti tekan pepelingé malaekat kang katelu bab tandha kéwan iku. Jones bener nalika mbedakaké antarané papat kalasangka kang kapisan lan telung kalasangka bilai kang pungkasan, awit susunan kenabian “papat lan telu” iku uga kapanggih ana ing greja-greja lan ing segel-segel. Kanthi diteguhaké déning telung seksi ing kitab Wahyu, wong-wong kang milih kanggo ndeleng bakal sumurup yèn angka pitu iku, saliyané minangka sawijining pralambang, uga ngandhut papat minangka pralambang lan telu minangka pralambang.

Sawijining Sesambungan Ilahi

Ing wekdal pungkasan iki, apa kang wis kita tetelakake yaiku manawa malaekat kapisan lan kapindho ing Wahyu patbelas diparingi daya déning sawijining wangsit wektu ngenani Islam saka bilai kapisan lan kapindho, lan manawa panguwatan malaekat katelu kalaksanakake lumantar kasampurnaning bilai katelu ing 9/11. Apa kang ditepungake déning penerapan Jones, (sanadyan piyambakipun boten ngandharake pokok kawula) yaiku manawa saben malaekat wiwit malaekat slompret kapisan ing Wahyu wolu nganti slompret bilai katelu ing Wahyu sewelas kagandhèng tanpa pisah karo telung malaekat ing Wahyu patbelas. Kabeh

mau minangka pralambang-pralambang ing sajroning garis wangsit kang padha. Kabeh mau kudu diakoni mangkono supaya saged mangertos manéka warna kalungguhan kang dipralambangake déning saben malaekat. Mila, sami kados pitu pasamuwan, segel, lan slomprèt nggambarake angka pitu, lan ugi pralambang angka papat lan telu ing sajroning pralambang sakabèhing angka pitu (pasamuwan, segel, lan slomprèt); garis para malaekat wiwit saka kang kapisan saka pitu malaekat slomprèt nganti tekan malaekat katelu kudu dipunanggep minangka satunggal kasatuan. Bab punika netepake sawijining garis kang kadadosan saking sewelas malaekat.

Telung malaékat ing Wahyu patbelas makili pasen pepelingé golongan Millerite sing ngumumaké kawiwitané pangadilan, lan sawisé iku pasen pepelingé wong satus patang puluh papat ewu sing ngumumaké panutupé pangadilan.

Pitu kalasangka mau nggambarake kakuwasan-kakuwasan kang dipigunakaké déning Allah lumantar panguwaosing pangrèhane kanggo ndhatengaké paukuman marang bangsa-bangsa kang ngetrapaké panyembahan marang srengéngé.

Papat trompet kang kapisan ngenali ambruking Roma Kulon kanthi progresif nganti tekan taun 427.

Inggang kaping gangsal lan kaping enem nandhani ambrukipun Roma Wétan wiwit taun 1449 dumugi 1453.

Telung slompret pungkasan nggambarake Islam saka telung bilai.

Malaékat ing Wahyu sepuluh iku Kristus, kang tumurun kanggo maringi kakuwatan marang gerakan ing wiwitan, lan Panjenengané tumurun manèh ing Wahyu wolulas, kanggo maringi kakuwatan marang gerakan ing pungkasan.

Kalasangka kapitu wiwit muni tanggal 22 Oktober 1844 nalika wiwitaning pangadilan, yaiku Dina Pangruwating Dosa antitipikal. Kalasangka Yobel kudu diunekaké ing Dina Pangruwating Dosa. Mulané ana rong kalasangka kang diunekaké ing pangadilan; kalasangka Yobel lan kalasangka kapitu.

Sabanjure sira kokna kalasangka yubèl kudu sira swaraké ing dina kaping sapuluh ing sasi kapitu; ing Dina Pangruwating Dosa sira kudu nywarakaké kalasangka iku ing saindenging tanahira. Lan sira kudu nucèkaké taun kaping sèket, sarta martakaké kamardikan ing saindenging tanah marang sakehé para padunungé: iku bakal dadi yubèl tumrap sira; lan saben wong bakal bali marang darbèké, lan saben wong bakal bali marang kulawargané. Taun kaping sèket iku bakal dadi yubèl tumrap sira: ing kono sira aja nyebar, aja ngundhuh apa kang tuwuh dhéwé, lan aja nglumpukaké woh anggur saka wit anggurmu kang ora dipruningi. Leviticus 25:9–11.

Konteks sing nandhesaké pamecaré Israèl sajrone “pitung mangsa” sing kapacak ing pasal sabanjuré ing Kitab Imamat, katetepaké ing ayat-ayat sing nuntun marang pepakon supaya ngunekaké slomprèt yobel ing Dina Pangruwating Dosa.

Dhawuha marang bani Israèl, lan kandhaa marang wong-wong mau: Manawa sira wus lumebu ing tanah kang Dakparingake marang sira, tanah iku kudu nindakaké sabat kagem Pangeran. Nem taun lawase sira kudu nyebar ing pategalanira, lan nem taun lawase sira kudu ngrumat pakebonan anggurira, sarta nglumpukaké woh-wohané; nanging ing taun kapitu tanah iku kudu nindakaké sabat katentreman, yaiku sabat kagem Pangeran: sira aja nyebar ing pategalanira, lan aja ngrumat pakebonan anggurira. Apa kang thukul dhéwé saka panènira aja sira undhuh, mangkono uga woh anggur saka wit anggurira kang ora dirumat aja sira kumpulaké; awit iku taun katentreman tumrap tanah iku. Lan sabaté tanah iku bakal dadi panganan kanggo sira; kanggo sira, kanggo abdinigira lan batur wadonira, kanggo buruh upahanira, lan kanggo wong manca kang numpang manggon bebarengan karo sira, lan uga kanggo kéwan ternakira, lan kanggo kéwan galak kang ana ing tanahira; kabèh asilé iku bakal dadi panganan. Lan sira kudu ngétung pitung sabat taun tumrap awakira, pitung ping pitung taun; lan wewengking pitung sabat taun iku tumrap sira bakal dadi patang puluh sanga taun. Imamat 25:2–8.

Nalika Miller mangertèni paukuman tumrap Israèl amarga nglanggar sabaté palèrèhaning tanah ing bab kaping rong puluh nem, panjenengané ngetrapaké asas yèn sapoé makili setaun lan nemokaké yèn setaun iku telung atus suwidak dina, lan yèn pitu ping telung atus suwidak iku rong éwu limang atus rong puluh taun paukuman amarga nglanggar perjanjian. Iku bebener profètis kang kapisan kang ditemokaké déning panjenengané. Iku dadi dhasaring bebener-bebener kang mbentuk dhasar sing dipasang déning Kristus lumantar pakaryané Miller. Kalasangka Yobel iku sawijining pawarta bab kamardikan lan kabébasan.

Sangkakala kapitu iku Islam saka bilai katelu.

Nanging ing dina-dina swarané malaékat kang kapitu, nalika dhèwèké wiwit ngunèkaké kalasangka, rahasiané Gusti Allah bakal kasampurnakaké, kaya kang wus Panjenengané wartakaké marang para abdinig Panjenengané, yaiku para nabi. Wahyu 10:7.

Kalasangka kapitu saka Islam iku sawijining kayektèn profètis njaba, lan kalasangka Yobel iku kayektèn profètis njero bab pambeneran lumantar pracaya—pangluwaran saka dosa, kang miturut Sister White iku malaékat katelu ing kasunyatan. Ing wektu nalika kalasangka kapitu lagi muni, rahasia “Kristus ana ing kowé, pangarep-arep kamulyan” bakal kasampurnakaké nalika Kristus manunggalaké Kadewané karo kamanungsané wong satus patang puluh papat ewu. Wong-wong kang banjur nampani meterai Allah bakal martakaké sawijining pesen kalasangka pepènget kang digambaraké minangka bilai katelu lan uga pepènget saka malaékat katelu. Bilai katelu maringi kakuwatan marang pesen malaékat katelu nalika malaékat kang ora liya tinimbang pribadi Yesus Kristus piyambak tumedhak mawa sawijining pesen ana ing astané.

Nalika kita ngenali manawa iku minangka sawijining ramalan wektu saka bilai kapisan lan bilai kapindho sing maringi daya marang pekabaran malaékat kapisan, lan sawijining ramalan saka bilai katelu sing maringi daya marang pekabaran malaékat katelu, kita lagi ngenali trompèt-trompèt iku minangka “paugeran pangadilan sing ditibakaké marang Roma minangka wangsulan tumrap panegakan dina Minggu.” Pangadilan-pangadilan providensial

iku, mligi telung trompèt bilai kang pungkasan, cocog lan saajar karo pekabaran pepelingé telung malaékat ing Wahyu patbelas. Loro bilai lan loro malaékat ing sajarah Millerit, lan bilai katelu lan malaékat katelu ing sajarahé wong satus patang puluh papat ewu. Ing sajarah wiwitané malaékat kapisan lan kapindho, pekabaran babagan pambukané pangadilan diparingi daya déning kaleksanané Islam saka bilai kapisan lan bilai kapindho. Ing sajarah pungkasané malaékat katelu, pekabaran kang ngumumaké panutupané pangadilan diparingi daya déning kaleksanané Islam saka bilai katelu.

Pangwening ing wiwitan lan pungkasan dipratandhakaké déning malaékat ing Wahyu sepuluh lan wolulas, “kang ora liya satunggal pribadi kejaba Gusti Yesus Kristus.” Pesen lahiriah Islam lan pesen batiniah pangadilan iku yaiku kalasangka bilai katelu kang lahiriah, lan pesen batiniah pangadilan iku yaiku kalasangka saka malaékat katelu. Kalasangka lahiriah Islam iku ramalan rong èwu limang atus rong puluh taun, lan kalasangka batiniah saka malaékat katelu iku rong èwu telung atus taun. Kaloroné tekan lan muni nalika pambukaning pangadilan tumrap wong mati, lan kaloroné teka manèh nalika pambukaning pangadilan tumrap wong urip.

Malaékat ing Wahyu pasal sepuluh tumurun ing tanggal 11 Agustus 1840 minangka kaleksananing ramalan bab Islam, lan kanthi mangkono malaékat iku ngetipèkaké tumuruning malaékat ing Wahyu pasal wolulas kanthi kaleksananing sawijining ramalan bab Islam. Pengadilan Allah marang pambrontakan hukum Minggu ing taun 321, lan banjur kaping pindho manèh ing taun 538, digambarake déning enem slomporet kang kapisan, lan pengadilané tumrap pambrontakan hukum Minggu sing enggal teka digambarake déning slomporet kapitu, yaiku bilai katelu lan uga malaékat katelu. Pesen pepènget babagan wiwitaning pengadilan ing tanggal 22 Oktober 1844 lan pesen pepènget babagan pengadilan tumrap wong urip ing 9/11 padha kaparengaké kuwasa déning malaékat kapitu ing runtutan sing diandharaké déning Jones. Enem malaékat slomporet ana ing pasal wolu lan sanga, banjur ing pasal sepuluh tumurun sawijining malaékat sing ora liya pribadi kajaba Gusti Yésus Kristus. Panjenengané iku kang kapitu ing runtutan para malaékat, kang banjur diterusaké ing pasal sewelas déning bilai katelu, yaiku slomporet kapitu sing wiwit muni ing taun 1844, nanging dadi kang kawolu ing larikan para malaékat sing nuntun marang malaékat kaping sanga, kaping sepuluh, lan kaping sewelas ing Wahyu pasal patbelas.

Pawartosing malaékat katelu ora bisa dipisahaké saka pawartosing malaékat kapisan lan kapindho, nanging uga ora bisa diceraaké saka pitu slompètè paukumaning Allah marang murtad. Papat slompètè paukuman kang kapisan ing Wahyu pasal wolu nandhani ambruké Roma Kulon kanthi maju sethithik-sethithik sawisé hukum Minggu pisanan déning Konstantinus ing taun 321, lan diwiwiti nalika piyambakipun mbagi karajan mau dadi sisih wétan lan kulon ing taun 330.

“Nalika bangsa kita, ing dewan-dewan legislatife, netepake undhang-undhang kanggo ngiket swaraning batin manungsa gegayutan karo hak-hak kaagamané, meksa pangreksan dina Minggu, lan ngetrapake kakuwatan penindhes marang wong-wong sing netepi Sabat dina kapitu, mula angger-anggering Allah bakal, ing saben tujuwan lan

tegesé, kaanggep tanpa daya ing nagara kita; lan murtad nasional bakal katut déning karusakan nasional.” *Review and Herald*, 18 Desember 1888.

Prinsip murtad nasional kang ndhatengaken karusakan nasional kaparingan dhateng bangsa Konstantinus, wiwit kanthi sangkakala papat kang kapisan, ingkang nggawa Rum Kulon tumeka pungkasanipun ing taun 476. Rum Wetan tumeka pungkasanipun ing taun 1453, sanadyan kanthi profetis piyambakipun sampun kelangan kadhaulatan nasionalipun ing tanggal 27 Juli 1449. Boten kados Babil, ingkang katumpes sajroning satunggal wengi, Rum, saha ing sisih kulon saha wetan, dipun-gawa dhateng pungkasanipun kanthi tumindak ingkang majeng sethithik-sethithik. Ambrukipun Rum Kulon miturut sangkakala papat kang kapisan ing taun 476 nggambaraken ambrukipun Amerika Serikat ing sangandhaping sangkakala sekawan, ingkang ing satunggal tataran nggambaraken sekawan generasi Amerika Serikat kang wiwit ing taun 1798 lan rampung ing undhang-undhang Minggu. Sekawan generasi punika sejajar kaliyan sekawan generasi Adventisme, ingkang sejajar kaliyan pasamuwan sekawan kang kapisan ing Wahyu bab kalih, lan sekawan kaawonan ingkang saya nggegirisi wonten ing Yéhezkèl bab wolu, saha sekawan gelombang walang ing kitab Yoèl.

Amarga mangkene pangandikane Pangéran Yehuwah: Samangsa Aku ngirim patang paukuman-Ku kang abot marang Yérusalèm, yaiku pedhang, lan kaliren, lan kéwan galak kang nggegirisi, lan pageblug, kanggo nyirnakaké manungsa lan kéwan saka ing kono? Yeheskiel 14:21.

Kalasanangka kaping lima lan kaping nem ndhatengake ambruké Roma Wétan, lan Roma Wétan, sajroning gegayutan profetik kaliyan Roma Kulon, nggambarake nagara. Roma Kulon nggambarake pasamuwan. Roma Kulon ugi nggambarake Amérika Sarékat, ingkang dipunrebut rumiyin, kados déné Roma Kulon.

“Nalika Amerika, tanah kabébasan agama, bakal manunggal karo Kepausan ing meksa nurani lan maksa manungsa ngurmati sabat palsu, bangsa-bangsa ing saben nagara ing saindenging bumi bakal katuntun kanggo nuruti tuladha dheweke.” *Testimonies*, jilid 6, 18.

Papat trompet kang kapisan nggambarake papat generasi sajarah Amérika, lan nalika Amérika Sarékat ambruk, tanah kamulyan ing ayat patang puluh siji saka Daniel sewelas iku lagi waé ambruk, lan alangan sabanjuré yaiku Mesir, sawijining pralambang tumrap bangsa-bangsa liyané ing donya. Bangsa-Bangsa Manunggal, kang dadi sepuluh ratu iku, banjur sarujuk nyerahaké karajané kang kapitu marang kapausan, awit “sakedhap wektu—sawijining jam,” ing Wahyu pitulas. Iki dumadi ing pésta ulang tauné Hérodès, nalika dhèwèké janji maringi setengah saka karajané. Ing pésta ulang tauné Hérodès, ing jam iku tulisan tangan katon ing plester témbok, lan Belsyazar dipatèni. Jam iku tekan nalika undhang-undhang Minggu lan terus nganti tumekaning panutupan mangsa sih-rahmat tumrap manungsa. Karajan kang kapitu iku ditaklukaké kaya kang dipralambangaké déning rubuhé témbok Konstantinopel ing taun 1453. Wiwit saka undhang-undhang Minggu ing Amérika Sarékat, kaya kang dipralambangaké déning 1449,

nganti tumeka ambruké Konstantinopel ing 1453 iku patang taun simbolis. Kapausan nampa tatu pati ing taun 1798.

Ing Daniel pasal sewelas ayat patang puluh, kapausan ambruk ing taun 1798, ing wektu pungkasan. Banjur ratu ing sisih kidul ambruk ing taun 1989, ing wektu pungkasan. Amerika Serikat ambruk ing ayat patang puluh siji lan Mesir ambruk ing ayat patang puluh loro, lan kapausan tumeka ing ambruké kang kapindho lan kang pungkasan ing ayat patang puluh lima.

“Saka munggah lan ambruké bangsa-bangsa, kaya kang kaandharaké kanthi cetha ana ing kitab Daniel lan Wahyu, kita kudu sinau sepira tanpa ajiné kamulyan lahiriah lan kadonyan waé. Babil, kanthi sakèhé kakuwasan lan kaluhurané, kang tandhingané ora tau katon manèh déning donya kita wiwit iku,—kakuwasan lan kaluhuran kang tumrap bangsa ing jaman iku katon kaya mangkono mantep lan langgeng,—piyé temen kabèh mau wus sirna! Kaya ‘kembangé suket,’ iku wus binasa. Yakobus 1:10. Mangkono uga binasané karajan Media-Persia, lan karajan-karajan Grika lan Rum. Lan mangkono uga sirnané samubarang kabèh kang ora ndarbèni Gusti Allah dadi dhasaré. Mung samubarang kang kaiket karo kersané Panjenengané, lan kang nglairaké wataké Panjenengané, kang bisa lestari. Prinsip-prinsipé Panjenengané iku siji-sijiné perkara kang mantep kang dingertèni déning donya kita.” Prophets and Kings, 548.

Rubuhé Amérika Sarékat (nabi palsu) ing ayat patang puluh siji dipratandhakaké déning 1449, lan rubuhé Mesir (naga) ing ayat patang puluh loro dipratandhakaké déning 1453, lan kapausan (kéwan galak) tumeka ing pungkasané tanpa ana sing nulungi, kaya kang dipratandhakaké déning 1798. Nabi palsu lan naga dirontokaké déning kakuwasan trompèt, lan kéwan galak dirontokaké déning kakuwasan naga.

Angka papat punika pralambang bubare satunggaling karajan. Karajanipun Aleksander buyar dados papat karajan, lan Mesir tumurun wonten ing Seganten Abang ing turun kaping sekawan, lan Israel sujud dhateng srengéngé wonten ing nistha kaping sekawan saking Yéheskiel wolu. Sekawan turunipun Protestantisme lan Parté Républikan ing kéwan bumi punika kawiwitan ing taun 1798 lan pungkasanipun wonten ing angger-angger Minggu ingkang badhé enggal rawuh tumrap kalih sungunipun. Sekawan paukuman abotipun Yéheskiel dhateng Yérusalèm nglambangaken sekawan paukuman dhateng Amérika Sarékat, lan sekawan paukuman punika tumrap karajan kaping eneming wangsit Kitab Suci nggambaraken sekawan taun wiwit 1449 dumugi 1453 nalika karajan kaping pitu wonten ing wangsit Kitab Suci sarujuk maringaken satengahing karajanipun dhateng kapausan wonten ing sesambetan gréja lan nagari ingkang dipunréni déning wanita tuna susila saking Tirus.

Papat taun saka 1449 nganti 1453 makili karuntuhaning karajan kapitu ing wektu ukum Minggu, lan uga makili wektu karuntuhaning karajan kaping wolu wiwit saka ukum Minggu nganti tumeka panutupaning mangsa sih-rahmat. Penaklukan Mesir, yaiku jagad iki lan uga naga kang dipasrahake marang kapausan, minangka sawijining fraktal ing wiwitaning wektu kang dilambangake déning papat taun saka 1449 nganti 1453. Iki mratelakake rubuhipun

Konstantinopel ing wektu ukum Minggu, lan banjur maneh nalika Mikhael jumeneng. Nalika Mikhael jumeneng, papat malaékat iku kabebasake kanthi kebak miturut ilham.

“Aku ndeleng yèn patang malaékat iku bakal nyekel patang angin nganti pakaryané Gusti Yésus rampung ana ing papan suci, lan banjur bakal rawuh pitu pageblug pungkasan.” *Early Writings*, 36.

Papat divisi karajané Aleksander, papat kalasangka tumrap Roma Kulon, papat angin diluwaraké tumrap Roma Wétan, papat paukuman abot tumrap Yerusalem, papat angin diluwaraké nalika kapausan tumeka ing pungkasané tanpa ana sing mitulungi. Kanthi pralambang-pralambang kenabian iki kang wis dipratélakaké, kita bakal nimbang bilai kapindho iku sajroning konteks nerapaké ing hukum Minggu kang enggal bakal rawuh.

Konsili Florence

Ing taun 1439, ing Konsili Firenze (uga sinebut Uni Firenze), para wakil Gréja Ortodoks Wétan (dipandhégani déning Kaisar Bizantium Yohanes VIII Palaiologos lan Patriarkh Konstantinopel) nandhatangani sawijining dekret resmi bab uni karo Gréja Katulik Roma. Wong-wong mau sarujuk ngakoni Paus Roma minangka sirah (panguwasa paling luhur) saka sakabèhé Gréja.

Amarga bojo lanang iku sirahé bojo wadon, padha kaya Sang Kristus iku Sirahé pasamuwan; lan Panjenengané iku Juru Slameté badan mau. Éfesus 5:23.

Syahadat Nikea

Sang Kaisar lan Patriark nampi “klausula Filioque” ing Syahadat Nikea, yaiku tambahan marang Syahadat Nikea, kang nyatakaké yèn Roh Suci asalipun saking Sang Rama lan Sang Putra. Syahadat Nikea punika satunggal saking pratelan ingkang paling wigati lan paling wiyar dipunginakakên wontên ing sajarah iman Katulik. Syahadat Nikea punika ringkesan resmi babagan kapitadosan dhasar Katulik. Wiwitanipun, punika dipunserat kanggé mbélani kayektèn ngenani sinten sejatining Yesus Kristus. Ing taun 325, timbul pasulayan ageng amargi satunggaling imam ingkang asmanipun Arius mulang bilih Yesus dipun-cipta déning Allah Sang Rama lan dudu Allah ingkang sarwa jangkep.

Kaisar Konstantinus nglumpukaké Konsili Nicaea Kapisan kanggo ngrampungaké prakara iku. Konsili mau kanthi tegas netepaké yèn Gusti Yesus iku temenan Allah sapenuhé, “saka zat kang padha” karo Sang Rama. Syahadat iku banjur ditambahi ing Konsili Konstantinopel taun 381. Ing titik iki perlu dipratelakaké yèn Syahadat Nicaea ditetepaké ing sajarah Konstantinus kang kapisan, lan iku bakal dadi sawijining prakara tumrap Konstantinus kang pungkasan, yaiku Konstantinus kaping sewelas, kang dadi Kaisar pungkasan saka Kakaisaran Bizantium Wétan. Konstantinus Agung, kang kapisan iku, bola-bali dipratélakaké minangka sawijining pokok wewaton ing wangsit Kitab Suci. Panjenengané iku panguwasa ing wiwitaning kakaisaran wétan lan mulané dados pralambang tumrap panguwasa ing pungkasaning kakaisaran wétan. Kasunyatan yèn Syahadat Nicaea iku dadi

sawijining unsur ing sajarah wiwitan lan pungkasan kudu digatosaké déning sawijining mahasiswa wangsit, manawa dhèwèké mangertèni asas alfa lan omega.

Ing taun 381, Kredo Nikea dianyari kanthi doktrin Purgatori, doktrin Ekaristi, bebarengan karo ditampene panganggone roti tanpa ragi kanggo Ekaristi, kang minangka pakulinan Latin. Kredo taun 381 uga nampa pangerten Katulik bab dosa asal lan urip sawisé pati. Kredo iku dipungkasi kanthi ukara wigati iki: “Kita uga netepake manawa tahta apostolik suci lan Pontif Romawi ngasta kautaman utama ing saindenging jagad lan dadi wakil Kristus kang sajati.”

Ing Konsili Firenze, sawijining versi anyar maneh ditandhatangani tanggal 6 Juli 1439, yaiku 14 taun sadurunge Konstantinopel ambruk marang Turki Utsmani ing taun 1453. Uni mau ditandhatangani ing sangisoring tekanan pulitik kang abot. Kakaisaran Bizantium banget mbutuhake pitulungan militèr saka Kulon kanggo ngadhepi bangsa Utsmani kang saya maju. Nalika para utusan Yunani bali menyang nagarine, persetujuan mau ditolak kanthi keras déning mayoritas rohaniwan, para biarawan, lan wong-wong lumrah ing Wétan. Akèh-akehé para uskup kang wis nandhatangani iku banjur narik bali panyengkuyunge. Uni mau ora tau kalaksanan kanthi tuntas lan ing taun-taun candhaké dipun-singkur kanthi resmi déning Gréja Ortodoks Wétan. Nalika Konstantinopel ambruk ing taun 1453, uni mau satemené wis ambruk luwih dhisik. Para sejarawan asring nggambarake iku minangka sawijining uni pulitik kang gagal amarga ana perlawanan teologis, budaya, lan saka rakyat akèh kang banget jero.

Ing Konsili Nikaia Kaping Pisanan taun 325, Syahadat Nikea katetepaké. Iku katandhani limang taun sadurungé taun 330, nalika 360 taun ing Daniel pasal sewelas, ayat rong puluh papat, sing kaanggêp minangka sawijining “mangsa,” rampung.

Panjenengané bakal mlebu kanthi tentrem malah nganti tekan ing papan-papan kang paling subur ing propinsi iku; lan Panjenengané bakal nindakaké apa kang durung tau ditindakaké déning para leluhuré, uga déning para leluhur sadurungé; Panjenengané bakal mbagekaké ing antarané wong-wong mau barang rampasan, jarahan, lan kasugihan: ya, Panjenengané bakal ngrancang akal siasaté nglawan benteng-benteng kang kuwat, nganti sapréné wektu. Daniel 11:24.

Taun 31 SM lan 330 kaloroné nandhani “wektu kang wus katetepaké” ing ayat rong puluh pitu lan rong puluh sanga saka Daniel sewelas.

Lan atiné raja loro mau bakal ngrancang piala, lan bakal padha matur goroh ing sakméja; nanging iku ora bakal kasil, awit wekasané isih dumunung ing wektu kang wus katetepaké. ... Ing wektu kang wus katetepaké, dhèwèké bakal bali lan tumuju menyang kidul; nanging ora bakal kaya sing kapisan, utawa kaya sing pungkasan. Daniel 11:27, 29.

Wiwitané (330) lan pungkasane (1449–1453) saka garis kenabian Roma sisih wetan dipralambangaké déning kaisar Constantine kang kapisan lan kang pungkasan. Alfa lan omega saka garis kenabian Roma sisih wetan, kang kasebut Kakaisaran Bizantium, kagandhèng karo pungkasane telung atus sawidak taun Roma Imperial kang mrentah kanthi

kakuwasan paling luhur wiwit perang Actium ing taun 31 SM nganti tekan taun 330, lan banjur tumeka 1453. Sadurungé perang Actium ing taun 31 SM, Mark Antony lan Augustus Caesar ngucap goroh ana ing sajroning satunggiling méja, nanging ora kasil. Sadurungé taun 330, yaiku ing taun 325, Kredo Nikea diadopsi. Sadurungé taun 1453, versi kang dianyari saka Kredo Nikea kang padha iku diadopsi. Sadurungé 31 SM, ana loro tokoh pulitik kang ngucap goroh ana ing sajroning satunggiling méja. Ing taun 325, goroh rohaniah diucapaké ana ing sajroning satunggiling méja. Loro seksi iku nandhakaké goroh pulitik lan rohaniah kang diadopsi ing taun 1439 ana ing Konsili Florence. Kredo Nikea kang wis dianyari iku kasebut Dékrit Uni.

Tenger pratandha pisanan saka goroh ing sajroning sawijining méja dumadi sadurungé 31 SM, lan ana ing antarané rong golongan pulitik saka Roma kafir. Wektu kang wus katetepaké kanggo goroh-goroh mau yaiku 31 SM, lan iku kapérang saka Augustus, minangka pralambang Roma, nglawan sawijining konfederasi saka wong lanang lan wong wadon kang makili Mesir. Rangkéan goroh kang kapindho yaiku 325, lan wektu kang wus katetepaké yaiku 330. Rangkéan goroh kang katelu ana ing taun 1439, lan wektu kang wus katetepaké yaiku 1449–1453. Wong-wong kang ana ing méja ing taun 1439 mau makili Roma kulon lan Roma wétan, déné Roma wétan ngudi sawijining ancas pulitik lumantar sarujuk marang sawijining pasulayan agama. 31 SM, kang diterusaké déning 330 lan banjur 1453, makili sawijining penerapan telu-lapis saka garis Roma.

Ancaman pulitik saka aliansi Marc Antony lan Cleopatra nglambangaké ancaman rohani saka bid'ah Arianisme ing taun 325, kang sabanjuré nglambangaké ancaman pulitik lan agama saka bangsa Turki Islam ing taun 1439.

Doktrin-doktrin Pangaken Iman Nikea iku goroh, lan ora ana kayekten ana ing jeroné. Dokumèn kang ditandhatangani tanggal 6 Juli 1439, ing Konsili Firenze, sinebut Dekret Uni lan nggambaraké goroh-goroh kang padha mau, lan malah luwih akèh manèh. Nalika para utusan bali menyang Konstantinopel ing taun 1439, wong-wong mau katampanan bebendu lan tuduhan pengkhianatan. Pangandikan kang sumebar mangkéné: “Luwih becik sorban Turki tinimbang mitra Sang Paus.”

Panyawijan punika dipuntandhatangani mliginipun amargi Kaisar Bizantium kanthi sanget mbutuhaken pitulungan militèr saking Kulon kanggé nglawan Ottoman. Sasampunipun cetha bilih pitulungan militèr ingkang badhé rawuh punika namung sakedhik sanget (utawi boten wonten babar pisan), panyengkuyung dhateng panyawijan punika lajeng sirna. Ing taun 1450–1451, sapérangan sinode Wétan nampik panyawijan punika, lan sasampunipun Konstantinopel rubuh ing taun 1453, panyawijan punika katilar sadaya. Asil pungkasan saking Dekret Panyawijan Firenze dipunanggep déning Gréja Ortodoks Wétan minangka sawijining konsili ingkang gagal lan katampik. Punika boten dipunakoni sah. Ananging, Gréja Katulik Roma taksih nganggep punika minangka konsili ekumenis ingkang sah.

Kita lagi netepake logika kanggo mangertèni kepriyé ciri-ciri kenabian saka bilai kapindho diulang ing sajarahing bilai katelu. Ramalan satus sèket taun saka bilai kapisan diwiwiti

tanggal 27 Juli 1299 lan rampung tanggal 27 Juli 1449.

1449

Constantine XI Palaiologos miyos ing taun 1404 lan mrentah wiwit Januari 1449 nganti 29 Mei 1453. Panjenenganipun punika kaisar pungkasan Kakaisaran Romawi Wétan (Byzantium), ingkang sampun lestantun langkung saking 1.100 taun. Kanthi kendel piyambakipun mimpin pambéla Konstantinopel nalika pengepungan Ottoman ing taun 1453 namung kanthi kirang langkung 7.000 dumugi 8.000 wong pambéla nglawan wadyabala Mehmed II ingkang cacahipun langkung saking 80.000. Piyambakipun séda nalika perang ing témbok kutha tanggal 29 Mei 1453 nalika Konstantinopel pungkasanipun ambruk. Jasadipun boten naté kasil dipunidentifikasi kanthi mesthi. Pejahipun nandhani pungkasaning Kakaisaran Romawi (terusan langsung pungkasan saking kakaisaran ingkang dipunadegaké déning Augustus ing taun 27 SM).

Panjenenganipun kaéling ing sajarah Yunani lan tradhisi Ortodoks minangka sawijining paraga pahlawan — asring sinebut “Kaisar Marmer” ing legenda (kapitadosan bilih ing sawijining dina piyambakipun badhé wangsul kanggé nylametaken Konstantinopel).

Yohanes VIII Palaiologos (1392–1448) punika Kaisar Bizantium kaping kalih saking pungkasan, ingkang jumeneng ngasta pamaréntahan wiwit taun 1425 dumugi 1448. Panjenenganipun punika putra pambajengipun Kaisar Manuel II Palaiologos saha kakangipun Konstantinus XI. Yohanes VIII nglampahi sawatawis ageng saking mangsa pamaréntahanipun kanthi usaha ingkang sanget nggething nyelametaken Kakaisaran Bizantium ingkang sampun tumuju pejah saking ancaman Ottoman. Ing taun 1439, panjenenganipun piyambak kesah dhateng Italia saha mimpin Konsili Firenze, ing pundi panjenenganipun saha délégasi Ortodoks Wétan sarujuk sawatara wekdal kanggé manunggaling malih kaliyan Gréja Katulik Roma sarta ngakeni Paus minangka sirahing Gréja. Konstantinus Agung ugi naté mimpin Konsili Nikaia. Yohanes VIII ngarep-arep bilih manunggalipun kaliyan kapapaan punika badhé ndhatengaken pitulungan militèr saking Kulon nglawan tiyang Turki, nanging manunggal punika boten dipunremeni sanget déning kathah tiyang ing Konstantinopel sarta ing wekasanipun boten kasil. Yohanes VIII séda ing taun 1448 (amargi sabab alamiah), namung gangsal taun sadèrèngipun Konstantinopel rubuh ing taun 1453. Adhinipun, Konstantinus XI, lajeng dados kaisar saha séda nalika mbéla kitha punika.

Nalika Yohanes VIII séda ing taun 1448, adhine, Konstantinus XI, kapilih minangka penggantiné. Ing taun 1448, Kakaisaran Bizantium wis dadi nagara vasal cilik, lan wong-wong Ottoman nduwèni pangaruh gedhé tumrap sapa sing lenggah ing dhampar Konstantinopel. Ing tanggal 27 Juli 1449, dumadi sawijining prastawa pulitik kang banget wigati ing taun-taun pungkasan Kakaisaran Bizantium. Kaisar Bizantium Yohanes VIII Palaiologos wus séda luwih dhisik ing taun 1448. Adhine, Konstantinus XI Palaiologos (kaisar pungkasan), diproklamasèkaké dadi kaisar ing Konstantinopel. Nanging, sadurungé Konstantinus XI resmi munggah ing dhampar, dhèwèké ngirim para duta marang Sultan

Ottoman (Murad II) lan nyuwun idin supaya bisa mrentah. Sultan maringi idin iku, lan bareng sawisé iku waé Konstantinus XI kanthi resmi dimahkotai lan diakoni minangka kaisar. Tindak iki dipirsani minangka pasrah sukarela tumrap kamardikan Bizantium. Kanggo kaping pisanan, sawijining kaisar Bizantium kanthi terang-terangan ngakoni yèn dhèwèké mrentah mung kanthi idin saka wong Turki Ottoman. Mung patang taun sawisé iku, ing taun 1453, Konstantinopel ambruk marang tangan Ottoman.

Telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina sawisé 27 Juli 1449, yaiku tanggal 11 Agustus 1840, bangsa Turki ngupaya pangayoman marang Mesir kanthi nyerah marang papat kakuwasan gedhé Éropah, saéngga ngleksanani ramalan bab sajam, sadina, sasasi, lan setaun. Saiki kita wis netepaké logika kanggo nrapaké bilai kapisan lan kapindho ing wektu undhang-undhang Minggu sing enggal bakal rawuh. Pétrus, minangka pralambang saka wong satus patang puluh papat èwu, makili gerakan malaékat katelu, lan William Miller makili gerakan ing malaékat kapisan lan kapindho. Kaloro gerakan iku gegandhèngan karo “kunci-kunci.”

Lan kunci saka brayaté Dawud bakal Dakpasrahaké ana ing pundhaké; mangka dhèwèké bakal mbukak, lan ora ana siji waé sing bisa nutup; lan dhèwèké bakal nutup, lan ora ana siji waé sing bisa mbukak. Yesaya 22:22.

Lan Aku uga ngandika marang kowe: manawa kowe iku Petrus, lan ing ndhuwur watu karang iki Aku bakal ngedegake pasamuwan-Ku; lan gapura-gapura neraka ora bakal nguwasani iku. Lan Aku bakal maringi marang kowe kunci-kunci Kratoning Swarga; lan samubarang apa bae kang kokiket ana ing bumi bakal kaiket ana ing swarga; lan samubarang apa bae kang kokluwari ana ing bumi bakal kaluwari ana ing swarga. Matius 16:18, 19.

Ing artikel sabanjuré kita badhé nyedhaki peperangan Niniwe minangka “kunci” sing ora namung mbikak jugangan tanpa dhasar, nanging uga minangka kunci nubuatan kang nyelarakaké sakabèhé paseksèn Daniel sewelas menyang tatanan kang sampurna. Ing impené Miller, “kunci” kang kagandhèng ing peti iku yaiku cara pasinaon Kitab Suci miturut Miller. Proof texting saka sajarah Millerite kang dipun-gabung kaliyan “line upon line” ing sajarah malaékat katelu iku kunci kang ndadosaké kunci Wahyu sanga mbukak lan nyelarakaké sajarah kang kasingid ing pesen njaba ayat patang puluh menyang tatanan.

Kita badhé nerusaké pangrimbagan kita ing artikel salajengipun.

“Kangge nabi, roda ing sajroning roda, lan rupaning para makhluk urip kang gegandhengan karo iku kabèh katon ruwet lan ora bisa diterangake. Nanging tanganing Kawicaksanan Tanpa Wates katon ana ing antarane para roda iku, lan tatanan kang sampurna iku dadi asil pakaryane. Saben roda makarya kanthi karukunan kang sampurna karo saben roda liyane.” Testimonies to Ministers, 214.